

אֹרֶה הַכְּפוּלָה / אֶרֶיךָ קֶסֶטָנֶר

פֶּרֶק ראשון

רמות־ים שליד ים־הרמות – קיטנות הן כמו פְּנִינֵי דְבוּרִים
– אוֹטוֹבוֹס עִם עֶשְׂרִים חֲדָשׁוֹת – תְּלַת־לַיִם וְצִמּוֹת – הָאֵם
מִתֵּר לְיִלְדָה לְנֶגֶס אֶת אִפְּהָ שֶׁל חֲבֵרְתָּהּ – הַמֶּלֶךְ הָאֲנִגְלִי
וּתְאוּמוֹ הָאֶסְטְרוֹלוֹגִי – עַל הַקְּשִׁי לְקַבֵּל קִמְטִים מֵרֵב צָחוּק.

בְּעֵצָם, הָאֵם אֶתֶם מְכִירִים אֶת רְמוֹת־יָם? הַכֶּפֶר הַהֲרָרִי רְמוֹת־
יָם? רְמוֹת־יָם שְׁלִיד יָם־הֶרְמוֹת? לֹא? בְּכָל־לֹא? מוֹזֵר. אֵף אֶחָד
מֵאֵלֶּה שְׁשׁוֹאֲלִים אוֹתָם, לֹא מְכִיר אֶת רְמוֹת־יָם. יִתְכַּן שְׁרְמוֹת־
יָם נִמְנָה עִם אוֹתָם מְקוֹמוֹת שְׁמִכִּירִים דְּנֹקָא הָאֲנָשִׁים שְׁאוֹתָם
לֹא שׁוֹאֲלִים? זֶה לֹא יִפְתִּיעַ אוֹתִי. יֵשׁ דְּבָרִים כְּאֵלֶּה.

טוב, אם אתם לא מכירים את רמות־ים שליד ים־הרמות, מובן שאינכם יכולים להפיר את הקיטנה ברמות־ים שליד ים־הרמות, הקיטנה המפוסמת לילדות קטנות. תכל, אבל אין דבר. הרי קיטנות דומות זו לזו כמו כפרות לחם אחיד או סגליות יער: מי שמפיר אחת מכיר את כלן. מי שעובר על ידן יכול לחשב שאלה כפרות דבורים ענקיות: זמזום של צחוקים, צוחות, לחשוישים וגחוכים. קיטנות פאלה הן כפרות הומות של אשר ועליצות נעורים. ככל שתתבונה, לעולם לא יהיה בהן די.

מובן שלפעמים, לעת ערב, מתישב לו גמד הגעגועים האפר על קצות המטות שבאולם השנה, מוציא מתיקו את פנקס החשבונות האפר שלו ואת העפרון האפר וסופר במבצע רציני את דמעות הילדים שמסביב. את הדמעות שנכפו ואת אלו שלא נכפו.

אבל בבקר, הופ ואיננו, הוא נעלם כלא היה. אז משקשקים ספלי החלב, מפטפטים שוב הפיות, אז רצים שוב פוחזי המים, להקות להקות, אל תוף מי האגם הקרירים, הירקים פעין הבקבוק. אז משתכשכים הילדים במים. מצוחים, מריעים, מקרקרים ושוחים, או לפחות עושים את עצמם כאלו הם שוחים.

כה זה גם ברמות־ים שליד ים־הרמות, המקום שבו מתחיל הספור שאני רוצה לספר לכם. ספור מסבך במקצת. כדי שתבינו את הכל תצטרכו לעתים לשים לב כמו שדים.

בתחלתו הענינו מתנהל עוד די בעצלותים. רק בפרקים
המאחרים הוא נעשה מסכה. מסכה ומותח למדי.
בינתיים כלן רוחצות באגם, והשוכבה מכלן היא, כמו תמיד,
ילדה קטנה בת תשע שראשה מלא תלתלים ורעיונות ושמה
לי, לי פלפי מוינה.

מן הבית נשמע צליל הגונג. עוד אחד, ואז בפעם השלישית.
הילדות והמדריכות שְׁעוֹדֵן רוחצות, מטפסות אל החוף.
"הגונג קורא לכלן", קוראת העלמה אולריקה, "אפלו ללי."
"אני כבר מגיעה", רוטנת לי, "אדם זקן הרי אינו רכבת
מהירה." לבסוף היא אכן מגיעה.

העלמה אולריקה מצעידה את כל בנות הלהקה המקרקרת
שְׁלֶה אל תוף הלול, כלומר... אל תוף הבית. בשתיים עשרה
כדיוק נמרץ אוכלים ארוחת צהרים. ולאחר מכן מחכים
בסבלנות לבוא שעות אחר הצהרים. וזאת למה?

אחר הצהרים מצפים לבואן של עשרים "חדשות". עשרים
ילדות קטנות מדרום גרמניה. האם יהיו ביניהן כמה קופות
מקשטות? כמה רכלניות קשקשניות? אולי זקנות מפלגות
בנות שלש עשרה, או אפלו ארבע עשרה?

האם יביאו אתן צעצועים מעניינים? יש לקוות שפין
הצעצועים יהיה גם כדור גדול. בכדור של טרודה לא נשאר
אזכור ובריגיטה לא מוציאה את הכדור שְׁלֶה מן הארון. היא
נעלה אותו נעול היטב כדי שלא יקרה לו כלום. גם כאלה
מקרים יש.

ובכנו, אחר הצהרנים עומדות להן, ליד שער הפרזל הגדול והפתוח לרנוחה, לי, טרוודה, בריגיטה והילדות האחרות, ומחכות לבואו של האוטובוס האמור להביא את החדשות מתחנת הרפכת הסמוכה. אם הרפכת הגיעה בזמן... אז הבנות היו כבר צריכות בעצם ל...

הצופר נשמע. "הן באות!" האוטובוס מתגלגל לארץ הרחוב, פונה בזהירות אל הפניסה, ועוצר. הנהג יורד ומניף בקריצות ילדה אחר ילדה מן האוטובוס. אבל לא רק ילדות, אלא גם מזונדות ותיקים, בבות וסלים ושקיות וכלבי בד וגלגליות ומטריות ותרמוסים ומעילי גשם ותרמילי גב ושמיכות צמר מגלגלות וספרי תמונות וקפסאות לאסוף צמחים ורשתות ללכידת פרפרים, מטען צבעוני והכל מכל בו.

לסיום מגיחה בפתח האוטובוס, עם כל החבילות שלה, הילדה העשירים, על פניה מבט רציני ובוהן. הנהג מושיט לעברה את זרועותיו בנכונות.

הקטנה מטלטלת את ראשה עד ששתי צמותיה מתנדנדות מצד לצד. "תודה לא", היא אומרת בנימוס ובהחלטיות, ויורדת בשקט ובבטחה במדרגות. למטה היא סוקרת בחיוך נבוך את מעגל הממתיות. לפתע היא פוערת זוג עינים גדולות ותמהה. היא נועצת עינים בלי. עכשו גם עיניה של לי נקרעות לרנוחה. מבהלת היא מביטה בפני החדשה!

הילדות האחרות והעלמה אולריקה מעבירות את מבטיהן המבלבלים מזו אל זו. הנהג מסיר את הכובע, מגרד בראש

ולא מצליח לסגר את פיו. מדוע בעצם?
לי והחדשה נראות דומות עד כדי כך שאפשר להחליף
ביניהן! אמנם לאחת יש תלמלים ארפים ולשניה יש צמות
קלועות בקפידה, אבל זהו באמת ההבדל היחיד.
לי פונה על עקבותיה ופותחת בריצה לעבר הגן כאלו
רודפים אחריה אריות ונמרים.

"לי" קוראת אחריה העלמה אולריקה, "לי" אולריקה
מושכת בכתפה ומוליכה קדם כל את עשרים הטירונים אל
תוך הבנין. אחרונה מטילת לה בהסוס ובפליאה אין קץ, ילדת
הצמות הקטנה.

הגברת מוטסיוס, מנהלת הקיטנה, יושבת במשרד

ומתְּעַצֵּת עִם הַטְּבַחִית הַזְקֵנָה וְהַחֲלִטִית עַל הַתְּפָרִיט לְמִים
הַקְּרוֹבִים. דְּפִיקָה בְּדֶלֶת. הָעֲלָמָה אוֹלְרִיקָה נִכְנָסֶת וּמְדוּחַת
שְׁכָל הַחֲדָשׁוֹת כִּלְּן הִגִּיעוּ עַלִּיזוֹת וּבְרִיאוֹת.

“אֲנִי שְׂמַחָה לְשִׁמְעַ, תּוֹדָה רַבָּה.”

“יֵשׁ עוֹד מְשֵׁהוּ...”

“כִּי?” מְנַהֶלֶת הַקִּיטָנָה הָעֲסוּקָה מְרִימָה בַּחֲטָף אֶת

מִבְּטָה.

“זֶה בְּעֵינַי לִי פִלְפִי,” פּוֹתַחַת הָעֲלָמָה אוֹלְרִיקָה בְּהֶסוּס

וְאוֹמֶרֶת, “הִיא מְחַפָּה לַיָּד הַדֶּלֶת...”

“שְׂתַכְנַס הַשׁוֹבְכָה.” הַגְּבֵרֶת מוֹטְסִיוֹס אֵינָה יְכוֹלָה שְׁלֹא

לְחַיֵּה, “מָה הִיא כְּבָר עוֹלְלָה הַפְּעַם?”

הַפְּעַם כְּלוּם, “אוֹמֶרֶת הַמְדְרִיכָה. “אֵלֶּא שְׁ...”

הִיא פּוֹתַחַת בְּזֵהִירוֹת אֶת הַדֶּלֶת וְקוֹרֵאת, “הַכְּנָסוּ שְׁתִּיכֶן.

אֵל תַּחֲשִׁשׁוּ.”

וְהִנֵּה נִכְנָסוֹת שְׁתֵּי הַבָּנוֹת הַקִּטְנוֹת לַחֲדָר. הֵן נִעְמְדוֹת

בְּמֶרְחָק נֶכֶר זוֹ מִזוֹ.

“צְלִי חֲסִידוֹת בְּרֶטֶב,” מְמַלְמֶלֶת לְעֲצָמָה הַטְּבַחִית

בְּהֶשְׁתָּאוֹת. בְּעוֹד הַגְּבֵרֶת מוֹטְסִיוֹס מִבִּיטָה בְּפִלְיָאָה בִּילְדוֹת,

אוֹמֶרֶת הָעֲלָמָה אוֹלְרִיקָה: “לַחֲדָשָׁה קוֹרְאִים אוֹרְהָ קְרַנְרָ וְהִיא

בָּאָה מְמִינְכֶן.”

“אֵתֶן קְרוֹבוֹת מְשִׁפְחָה?”

הַשְּׁתֵּי מְטֻלְטְלוֹת אֶת הָרֵאשׁ לְשִׁלְיָה בְּתַנוּעָה כְּמַעַט בְּלִתֵּי

נְרֵאִית אֲבָל בְּבִטְחוֹן מְחֻלָּט.

“עד היום לא ראו זו את זו,“ אומרת העלמה אוילריקה.
“מונר, לא?”

“למה מונר?” שואלת הטבחית. “איך הן היו יכולות לראות
אחת את השנייה אם אחת באה ממינכן והשנייה מוינה?”
הגברת מוטסיוס אומרת בחביבות, “שתי בנות פה דומות
זו לזו, בודאי תהיינה גם חברות טובות. אל תעמדו כך כמו
נרות, בנות! בואו הושיטו ידים.”

“לא!” קוראת לי ומשלקת ידים מאחורי הגב.
הגברת מוטסיוס מושכת בכתפה, מהרהרת קמעה ופוסקת,
“אתן יכולות ללכת.”

לי רצה לעבר הדלת, קורעת אותה לרוחה ומסתערת
החוצה. אורה קדה קדת-בנה ועומדת לעזוב את החדר לאטה.

”רק עוד רגע, אורה,“ אומרת המנהלת ופותחת יומן גדול.
”אני יכולה כבר לרשם את שמך, מתי ואיפה נולדת, ואת
שמות הוריה.“

”לי נשארה רק אמא,“ לוחשת אורה.
הגברת מוטטסיוס טובלת את העט שלה בקסת הדיו
ומתחילה, ”ובכו, קדם כל תאריך הלדתך...“

אורה פוסעת לארך המסדרון, עולה במדרגות, פותחת דלת
ועומדת בחדר הארונות. המזנדה שלה עוד מלאה ועכשו היא
מתחילה להוציא, שמלות, סנרים וגרביים, ולתלות אותם
בארון שיעד לה. מבעד לחלון חודר צחוק ילדים רחוק.
אורה מחזיקה בידה תצלום של אשה צעירה. היא מביטה
על התמונה בחבה ומניחה אותה בזהירות בין הסנרים. כשהיא
עומדת לסגור את הארון היא מבחינה במראה שנמצאת בצדה
הפנימי של דלת הארון. ברצינות ובחקרנות בודקת אורה
את עצמה, כאלו ראתה את עצמה בפעם הראשונה. ואז,
בהחלטה פתאומית, היא מניפה את צמותיה אל מאחורי
הראש ומושכת את שערה כך שראשה יראה כמו זה של לי
פלפי. איישם נטרקת דלת, ואורה, כמי שנתפסה בקלקלתה,
ממהרת לשמט את ידיה לצדי גופה.

לי יושבת עם חברותיה על גדר האבן של הגן וקמט של
רצינות חרוש מעל אפה.

“אני לא הייתי עוברת על זה לסדר היום,” אומרת טרודה
הוינאית, חכרתה לכתה של לי, “חצפה! היא מגיעה לכאן עם
הפנים שלה.”

“מה אני צריכה לעשות?” שואלת לי בכעס.

“שרטי לה אותן,” מציעה מוניקה.

“הכי טוב יהיה אם תוריד לי את האף בנשיכה,” מיעצת
כריסטינה תוך שהיא מטלטלת את רגליה מעבר לגדר, “כך
תפטרני מן הבציעה במכה אחת.”

“ככה להרס למישהו את חפשת הקיץ?” ממלמלת לי, ממש
ממקרת.

“היא הרי לא אשמה,” מסבירה שטפי תפוחת הלחיים. “אלו
היתה באה מישהי והיתה נראית כמוני...”

טרודה צוחקת. "את הרי בעצמך לא מאמינה שמִישהי יכולה להיות טפשה עד כדי כך שתסתובב עם הפרצוף שלך?"

פניה של שטפי מתברכמות. האחרות צוחקות. אפלו לי מענה את פרצופה.

עכשו נשמע צליל הגונג.

"שעת האכלת חיות הטרה", קוראת פריסטינה והבנות קופצות מן הגדר.

בחדר האכל אומרת הגברת מוטסיוס לעלמה אולריקה, "נחשיב את הכפילות הקטנות שלנו זו לצד זו. אולי טפול בהלם יעזר להן."

בקול המלה זורמות הילדות אל תוך חדר האכל. דרגשים מוסטים ותורניות המטבח גוררות סירים גדולים של מרק מהביל אל השלחנות. תורניות אחרות ממלאות את הקעריות המושטות אליהן.

העלמה אולריקה נעמדת מאחורי טרודה ולי. היא נוגעת קלות בכתפה של טרודה ומורה לה להתישב ליד הילדה שטורם. טרודה פונה אל עבר העלמה אולריקה, רוצה להגיד משהו, "אבל..."

"בלי הערות. כן?"

טרודה מושכת בכתפיה, קמה, ממשיכה ללעס ועוברת מקום. הכפות נוקשות. המקום שלידי לי ריק. מדהים כמה

מבטים יכול לרתק אליו מקום ריק. ואז כמו לפי פקדה, מפנים
כל המבטים לעבר הדלת. אורה נכנסה.

"הנה את סוף, סוף," מקדמת העלמה אולריקה את פניה
של אורה, "בואי, אני רוצה להראות לך את מקומי." היא
מוליכה את ילדת הצמות השקטה והרצינית אל השלחן. לי
לא מרימה את מבטה אלא ממשיכה לאכל את המרק בזעם.
אורה מצייתת ומתישבת ליד לי ואוחזת בפה, למרות שגרונה
חנוק כאלו תפרו אותו בחוט.

שאר הבנות מגניבות מבטים מקסמים אל עבר הזוג המזון.
עגל בעל שנים או שלשה ראשים לא היה יכול להיות מענין
יותר. פיה של שטפי השמנה ותפוחת הלחיים נשאר פתוח
מרב מתח.

לי לא יכולה, ואף לא רוצה להבליג עוד. בכל הכח היא
בועטת מתחת לשלחן ברגלה של אורה.
אורה מתפוצצת מרב כאב אף נושכת את שפתיה.

בשלחן המבגרים אומרת המדריכה גרדה, תוך שהיא
מטלטלת את ראשה, "זה פשוט לא יאמן, שתי ילדות זרות
ודמיון שפנה." העלמה אולריקה מוסיפה מהרהרת, "אולי הן
תאומות אסטרוולוגיות?"

"ומה זה הענין הזה? שואלת המדריכה גרדה, מה זה
תאומות אסטרוולוגיות?"

אומרים שיש אנשים זהים, שדומים זה לזה בכל, על אף

שאינם קרובים כָּלל וְעַקֵּר, אֲלֵא שֶׁהֵם בָּאוּ לְעוֹלָם בְּאוֹתוֹ
שְׁבִרִיר שְׁנִיָּה שֶׁל אוֹתָהּ דִּקְהָה.

“אָהֵה, מִמְלַמֶּלֶת הַמְדַרְיֵכָה גְרָדָה.

הַגְּבֵרֶת מוּטְסִיוּס מְהַנְהֵנֶת בְּרֵאשָׁה, “שְׁמַעְתִּי פַעַם עַל חֵיט
לְבַגְדֵי גְבָרִים בְּלוֹנְדוֹן, שְׁדָמָה דְמִיוֹן מְדַהִים לְמֶלֶךְ אַנְגְלִיָּה,
אֲדוּאָרְד הַשְּׁבִיעִי, מֵה גַם שְׁאֵת סִנְטְרוֹ שֶׁל הַחֵיט עֵטֶר זְקִנְקוֹן
זֶהָ לְחִלוּטִין לְזֶהָ שֶׁל מְלֶכּוֹ. הַמֶּלֶךְ זְמַן אֶת הַחֵיט אֶל אֶרְמוֹנוֹ,
אֶרְמוֹן בְּקִינְגְהֵם, וְשׁוֹחַח עִמּוֹ אֶרְכּוֹת.”

“וְהַשְּׁנִים אֲכֹן נוֹלְדוֹ בְּאוֹתָהּ שְׁנִיָּה?”

“כֵּן. בְּמַקְרָה הַזֶּה אֶפְשָׁר הִיָּה לְקַבֵּעַ בְּדִיוֹק נְמַרְץ אֶת זְמַן
הַלְדָּה.”

“וַיִּמָּה קָרָה בְּהַמְשָׁךְ הַסְּפוּרִי?” שׁוֹאֵלֶת גְּרָדָה, מְתוֹחָה כְּלָה.

“בְּפִקְדַת הַמֶּלֶךְ נֶאֱלָץ הַחֵיט לְגַלֵּחַ אֶת זְקִנְקוֹנוֹ.”

בְּעוֹד הָאֲחֵרִים צוֹחֲקִים, מְבִיטָה הַגְּבֵרֶת מוּטְסִיוּס מְהַרְהֵרֶת
לְעֵבֶר הַשְּׁלֶחָן שֶׁלִּידוֹ יְשׁוּבוֹת שְׁתֵּי הַבָּנוֹת. אַחַר כֵּן הִיא

אומרת, "אורה קָרַנְר מְקַבֶּלֶת אֶת הַמָּטָה שֶׁלִּיד לִי פִלְפִי! עֲלִיהָ
לְהַתְרַגֵּל זֹ לָזוּ."

לִילָה יֵרֵד. כָּל הַבָּנוֹת יִשְׁנוּת, חוּץ מִשְׁתִּים.

שְׁתִּים אֵלֶּה שְׁלֵא מִזְמַן הַפְּנוּ עֶרְף זֹ לָזוּ, שׁוֹכְבוֹת עֲכָשׁוּ
בְּמִטּוֹתֵיהֶן כְּאֵלוֹ הֵן שְׁרוּיֹת בְּשֵׁנָה עֲמָקָה, וּבוֹהוֹת כָּל אַחַת
נִכְחָה בְּעֵינַיִם פְּקוּחֹת לְרוֹחָה.

לִי מִבִּיטָה בְּכַעַס בְּסִהְרוֹן הַפֶּסֶף שְׁאוֹר הַיָּרֵחַ מִתְּנָה עַל
מִטָּתָה. לְפֶתַע הִיא זֹקֶפֶת אֶת אֲזָנֶיהָ. הִיא שׁוֹמַעַת פְּרָצִי בְּכִי
חֲנוּק.

אוֹרָה, יָדָה עַל פִּיהָ, כּוֹבֶשֶׁת אֶת בְּכִיהָ. מָה אִמְרָה לָהּ אִמָּה
לְפָנַי שֶׁשְׁלַחָה אוֹתָהּ לְקִיטָנָה: "אֲנִי כָּל כֶּף שֶׁמְחָה שֶׁלְמִשְׁךָ
כִּמְהָ שְׁבוּעוֹת תִּהְיֶי עִם יְלָדִים שְׁמֵחִים וְעֲלִיזִים. אֶת רְצִינִית
מִדִּי לְגִילָהּ, אוֹרָה. רְצִינִית יוֹתֵר מִדִּי. אֲנִי יוֹדַעַת שְׁזָה לֹא
בְּאִשְׁמֹתְךָ. זֶה בְּגִלְלִי. בְּגִלְלֵ הָעֲבוּדָה שְׁלִי. אֲנִי נִמְצָאת מְעַט
מִדִּי בְּבִית וּכְשֶׁאֲנִי כְּבָר מַגִּיעָה הַבֵּיתָה אֲנִי עֵיפָה. וּבְזִמּוֹן שְׁלֵא
הֵייתִי בְּבִית, לֹא שִׁחֲקֶתָ כְּמוֹ יְלָדִים אַחֲרִים. בְּמָקוֹם זֶה שֶׁטַּפְּתָ
אֶת הַכִּלִּים, בְּשִׁלְתָּ, עֲרַכְתָּ אֶת הַשְּׁלֶחָן. אֲנִי שׁוֹבֵי מִן הַקִּיטָנָה
עִם אֶלֶף קִמְטֵי צְחוּק עַל לְחִינִי, אִם הַבֵּית הַקִּיטָנָה שְׁלִי." כֶּף
אִמְרָה לָהּ אִמָּה, וְהִנֵּה הִיא מוֹטֶלֶת כְּאִן בְּנִכְר, לִיד יְלָדָה מְרַשַׁעַת
שְׁשׁוֹנָאת אוֹתָהּ מְשׁוּם שֶׁהִיא דוֹמָה לָהּ. אוֹרָה נְאֻנְחַת חֲרִישִׁית.
אִיךָ אֶפְשֵׁר כֶּף לְקַבֵּל קִמְטֵי צְחוּק? הִיא מִתְיַפְחַת.

פְּתָאוּם, בְּהַסּוּס, מְלַטְפֶת אֶת שְׁעָרָה יָד קִטְנָה וְזָרָה. אוֹרָה
קוֹפֶאת בְּבִהָלָה.

בְּהֵלָה?

יָדָה שֶׁל לִי מִמְשִׁיכָה לְלִטֵּף בְּבִישָׁנוֹת.

הֵרַח מְבִיט מִבְּעַד לַחֲלוֹן הַגָּדוֹל שֶׁל אוֹלָם הַשָּׁנָה וְהוּא
מִתְפַּלֵּא כַּהֲגֹן. זֶה לְצַד זֶה שׁוֹכְבוֹת שְׁתֵּי יְלָדוֹת שְׁלֵא מְעֻזוֹת
לְהֵבִיט זֶה בְּזוֹ, אֲךָ הָאֶחָת שָׂרַק לְפָנָי רָגַע בְּכֶתֶה, מְגִשְׁשֶׁת בְּיָדָה
אֲחֵר יָדָה הַמְלַטֶּפֶת שֶׁל הַשָּׁנִיָּה.

”נָו טוֹב, חוֹשֵׁב לוֹ הֵרַח הַזֶּה וְהַכְּסוּפָה, ”אִם כָּךְ, אֲנִי יָכוֹל
לְהִיֹּת רָגוּעַ וְלִשְׁקָע לִי בְּשִׁקְטִי, וְזֶה בְּדִיּוּק מֵה שֶׁהוּא עוֹשֶׂה.

